

«Jongeren doen toch wat ze willen.

Wat Julie Van Espen overkwam, is waar elke ouder voor vreest. Maar dat betekent niet dat we nu extra streng of bezorgd moeten zijn.

• PHILIPPE GHYSENS •

En zo hoort het»

Rij niet langs die straat, hou je ver van vreemden, drink niet te veel en stuur een berichtje als je er bent. Kinderen die thuis vertrekken, worden nu al vaak overstelpt met liefdevolle goede raad. Moeten we strenger zijn, na de moord op Julie? Onze kinderen verbieden om met de fiets naar hun vrienden of vriendinnen te rijden? «Neen», zegt crisispsycholoog Erik de Soir. «We moeten onze kinderen zo vrij mogelijk laten zijn. Jonge mensen doen toch wat ze willen – en dat is goed. Maar het is even belangrijk dat we hen doen nadenken over die vrijheid. Dater ook risico's aan verbonden zijn.» Ouders die zich vragen stellen en ongerust zijn over hun kinderen,

moeten daar dus vooral met hen over praten. En omgekeerd ook: kinderen moeten laten weten waar ze mee zitten, zegt klinisch psycholoog Dirk Hermans (KU Leuven). «Het is goed dat ouders over hun angsten praten. Dat ze hun ongerustheid even melden aan hun kinderen, zonder hen daarmee te belasten. En dat de kinderen hun ouders eventueel geruststellen.»

Omweg

Hoe tragisch de feiten ook zijn, we mogen niet toegeven aan de angst, zegt Hermans. «We leven in een risicovolle wereld, daar kan je weinig aan veranderen. Maar de kans dat iets gebeurt, is miniem. Als ik 's avonds naar een

vergadering rij, ga ik ervan uit dat ik daar veilig aankom. Als ik de hele tijd met het idee zit dat er iets gaat gebeuren onderweg, ga ik me niet prettig voelen in de wagen. We zoeken allemaal een goede balans: aan de ene kant de risico's niet opzoeken, aan de andere kant een aangenaam leven leiden. Maar we moeten

beseffen dat we in een wereld leven waarin af en toe ellende voorkomt, en dat we daar niet veel aan kunnen doen. Je kan bepaalde risico's verkleinen door niet meer buiten te komen, maar je leven wordt dan wel zeer onprettig. En thuis kan het plafond ook op je hoofd vallen.» Ook al zegt onze ratio dat we niet

mogen toegeven aan angst, toch zullen vele jonge meisjes de komende tijd hun hart extra hard voelen bonken in hun keel, wanneer ze langs een verlaten jaagpad moeten. Sommigen zullen een omweg nemen, sommigen blijven misschien zelfs thuis. Maar ook die angst is tijdelijk, zegt Hermans. «Nadat er een aanslag is gepleegd, passen we ons gedrag ook aan: we nemen de metro niet meer of bezoeken geen musea meer. Maar na verloop van tijd ebt die angst weg en leven we gewoon weer zoals voorheen.»

Weerbaarheids cursus

De risico's verkleinen, door je dochter bijvoorbeeld een

weerbaarheids cursus te laten volgen: is dat een goed idee? «Je kan dat natuurlijk doen. Maar dan bescherm je haar tegen één kwaad. Dan moet je ook zorgen voor een heel veilige wagen, én haar vragen om enkel langs heel veilige wegen te rijden. Bovendien geef je haar dan het gevoel dat de wereld gevaarlijker is dan ze in werkelijkheid is. Als je je kind opvoedt door het te beschermen tegen alle mogelijke risico's, maak je er een bang persoon van.»

Hermans blijft erbij: risico's zijn niet uit te sluiten. «Natuurlijk is het een drama wat Julie overkomen is. Maar hoe groot is de kans dat dit in een mensenleven gebeurt?»

Ouders mogen met hun zoon of dochter over hun ongerustheid praten, zonder hen daar te zwaar mee te belasten. Misschien kunnen de kinderen hun ouders wel geruststellen

KLINISCH PSYCHOLOOG DIRK HERMANS

Medestudenten schrijven afscheidsbrief: «Jouw joie de vivre dragen we altijd mee»

«Tot ziens, lieve Julie. Jouw joie de vivre zullen we altijd meedragen.» De studenten Internationale Betrekkingen en Diplomatie aan de Universiteit Antwerpen schreven een open brief aan hun vermoorde klasgenote. Daarin halen ze herinneringen op aan Julie. Hoe ze de schooltijd altijd begon met haar schoenen uit te doen. Hoe ze tijdens de les ijverig haar vinger in de lucht stak. En hoe ze elke dag wel een keertje

kwam bedelen: 'Gaaf er iemand mee een koffie halen?' «Dat was 'ons' Julie», schrijven de studenten. «Altijd met de glimlach, altijd opgewekt. Met jouw vrolijke, blozende wangetjes maakte je op iedereen indruk.» Haar klasgenoten blikken terug op de studiereis in Genève, vorige maand. Hoe Julie daar altijd als eerste uit bed was. Om te gaan joggen of te gaan wandelen. En daarna haar koffie dronk

met zicht op de bergen. En mocht het niks worden als diplomaat, dan had ze ook al een plan B klaar. Als boswachter. «We waren er allemaal zeker van dat jij op je pootjes terecht zou komen. Dat jouw intelligentie en ambitie jou naar de hoogste toppen zouden brengen. En nu schieten woorden ons tekort. Nu resten alleen ongelof en verslagenheid.»

(IBO)

Vanavond vindt aan de brug in Merksem, waar veel medestudenten en leeftijdgenoten gisteren even stilstonden bij de dood van Julie, een wake plaats. Op sociale media wordt opgeroepen een witte roos, fakkel of kaars mee te nemen. Foto PN

Jongere broer: «Je bent mijn voorbeeld in alles»

«We hebben haar gezocht, en we hebben haar gevonden. Maar niet op manier die we gehoopt hadden.» De familie van Julie heeft geen oog dichtgedaan, nadat het lichaam van de 23-studente na 48 uur zoeken uit het Albertkanaal gehaald werd. «Dit is onmenselijk. We zijn er kapot van.»

«We hebben tot diep in de nacht gepraat», zegt Dieter, de oom van Julie. Zij was de oudste dochter in een gezin van drie kinderen – ze had nog een jongere zus en broer. «We proberen het vreselijke nieuws zo goed en zo kwaad mogelijk te verwerken.

Al onze energie gaat naar het zoeken van een manier om dit als familie te boven te komen.»

Julies broer Andreas postte een foto van hun tweeën op Facebook, met een pakkende tekst. «Je bent mijn voorbeeld in alles in mijn verdere leven, want ik moet verder, verder, anders ben je voor niets heengegaan», schreef hij.

«We willen ook graag iedereen bedanken», zei haar oom nog. «De politie, voor het fenomenale werk dat ze verricht hebben. De vrienden van Julie, om met meer dan honderd mensen naar haar te helpen zoeken. En de mensen die hun steun-

betuigingen overmaken. Dat doet ongelooflijk veel deugd.»

Nieuwssites

Die steun bleek gisteren massaal. Op de plaats waar Julies lichaam gevonden werd, kwamen gisteren een hele dag mensen bloemen en kaarsen neerzetten. Mensen die haar van haar noch pluim kenden, maar ook veel vrienden. «Dit is het laatste wat we voor Julie kunnen doen. Samen met haar vriend Thomas, met wie ze al ruim twee jaar samen was, hebben we twee dagen en nachten naar haar gezocht. We hebben haar ook gevonden, maar

niet op de manier die we gehoopt hadden.»

In Schilde, waar de familie Van Espen woont, werd een rouwregister geopend. Dat was ook het geval in de Universiteit van Antwerpen, waar Julie eerst Toegepaste Economische Wetenschappen volgde en nu nog een master Internationale Betrekkingen en Diplomatie studeerde. «Tijdens de lessen staan op alle laptops de nieuwssites open», vertellen medestudenten Thomas en Philippe, die hun steun kwamen betuigen. «Iedereen zit met zijn hoofd bij Julie.» (IBO)

